

מ"ת 65936/01/19 - מדינת ישראל נגד אחמד פדילה, ממדוח טהה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 65936-01-19 מדינת ישראל נ' פדילה(עציר) ואח'

בפני כבוד השופט עידו דרואן-גמליאל
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רוזנצוויג
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד חמדאן
נגד
משיבים
1. אחמד פדילה (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד חמדאן
2. ממדוח טהה (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד פריג'

החלטה

מהות האישום והשתלשלות ההליך:

- ביום 27.1.19 הוגשה נגד המשיבים בקשה למעצר עד לתום ההליכים, שנלוותה לכתב אישום המייחס להם עבירות קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; ניסיון לשוד מזוין בצוותא, לפי סעיף 403 סיפא ביחד עם סעיף 29 לחוק; רצח תוך ביצוע עבירה וכדי להבטיח הימלטות בצוותא, לפי סעיף 300(א)(3) ו-4) ביחד עם סעיף 29 לחוק; ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 ביחד עם סעיף 29 לחוק.
- לבקשת הסניגורים המלומדים ואף מטעמי בית המשפט נדחו מעת לעת מועד הדיון ומועד מתן ההחלטה. עתה לפני תמציות טיעוניהם בכתב של הצדדים ופרוטוקול הדיון מיום 17.07.19, וכן חומר הראיות הכולל מספר קלסרים ותקליטורים שבהם תיעוד של חקירות, עימותים ותרגיל חקירה.

פרטי האישום:

- עילת המעשה: רפעת דיאב ז"ל [להלן - המנוח] ואביו עבדאללה דיאב ז"ל עסקו בחלפנות כספים בטול כרם ולשם עבודתם נשאו תיק ובו סכומי כסף גדולים.
- קשירת הקשר וגיוס המעורבים: עובר ליום 15.11.18 קשרו המשיב 2 ואחרים קשר לשדוד אותם ועקבו אחריהם, וכן חיפשו אחר שותפים נוספים לביצוע השוד. המשיב 2 צרף לקשר את המשיב 1 ואת **אחמד** אבו בכר תושב הרש"פ, אחמד צרף לקשר את **מוחמד** עמרי תושב הרש"פ, ומוחמד צרף לקשר את גיסו אחמד **עודה**. סוכם שמוחמד יסיע את הקושרים ברכבו [להלן - ההונדה], הקושרים יבצעו את השוד כשהם מצוידים בנשק קר וברעלות פנים, ולאחר מכן ימלטו מהמקום. פעולותיהם של חמשת הקושרים, המשיבים והאחרים, נעשו אפוא במסגרת הקשר ולשם קידומו.

3. מעשי הכנה: סמוך לאחר מכן הצטייד המשיב 2 בתיק שהכיל סכינים, אלות, גז פלפל ורעלות פנים.

4. גיבוש פרטי התכנית העבריינית: המשיבים 1 ו-2 נפגשו בטול כרם ביום 14.11.18 וביום 15.11.18 נפגשו כל חמשת הקושרים בשעות הבוקר בבית קפה בטול כרם. המשיב 2 הגיע עם הציוד, מוחמד הגיע בהונדה והם נערכו לביצוע השוד. סוכם כי המשיבים 1 ו-2 ייסעו בהונדה בה ינהג מוחמד על מנת לחפש את המנוח ואת אביו, ואילו אחמד ועודה ימתינו להם עם רכב נוסף [להלן - BMW] במחסום גבארה על מנת למלטם.

5. הביצוע:

א. סמוך לשעה 08:30 הגיעו המשיבים לקרבת ביתם של הנפגעים, מוחמד עצר את ההונדה והמשיבים ירדו ממנו רגלית דרך מטע זיתים, הסתתרו וארבו למנוח ולאביו בקרבת חניית הבית. המשיבים הסוו את פניהם ברעלות, המשיב 1 היה מזוין בסכין והמשיב 2 היה מזוין בסכין, באלות ובגז פלפל;

ב. המנוח ואביו יצאו מהבית ונכנסו לרכבם [להלן - הסקודה], כשהאב ישב במושב הנהג והמנוח לצדו כשהוא נושא תיק ובו כסף רב במזומן;

ג. בשלב זה רץ המשיב 1 לעבר מושב הנוסע הקדמי, פתח את הדלת ומשך את התיק שהיה תלוח ברצועה על צווארו של המנוח. המנוח ואביו נאבקו במשיב 1 והאב ניסה לנסוע לאחור. במהלך המאבק הצליח האב להסיר חלקית את הרעלה שעטה המשיב 1;

ד. המשיב 2 הגיע לדלת הנהג, ריסס גז פלפל על פני האב ולאחר מכן רץ לדלת הנוסע הקדמית וריסס גז פלפל על עיניו של המנוח במטרה לאפשר את ביצוע השוד ולהימלט.

ה. המשיב 1 דקר את המנוח באמצעות הסכין מספר פעמים במצחו, בראשו, בידי ופעמיים בבטנו, בעצמו או ביחד עם המשיב 2, ואף-זאת כדי להתגבר על התנגדות המנוח, ליטול את תיקו ולהימלט;

ו. קרוביו של המנוח יצאו מהבית ורצו לעבר הסקודה והמשיבים רצו ונכנסו להונדה בו נהג מוחמד ונמלטו בנסיעה מהמקום;

6. ההמלטות ופעולות השיבוש: בהתאם לתכנית הקשר, הגיעו השלושה לתחנת דלק הסמוכה למחסום גבארה ועברו לרכב של אחמד בו נמלטו מהמקום לשטחי הרש"פ. במנוסתם השליכו המשיבים חלק מבגדיהם ואת הסכין המגואלת בדם שבאמצעותה דקר המשיב 1 את המנוח. את הרעלות מסרו המשיבים למוחמד ולעודה, שבהתאם לתכנית שרפו אותן ואף את ההונדה;

7. מותו של המנוח: המנוח הובהל לבית חולים, שם טופל ונותח (ואף הספיק למסור הודעה לשוטר שהגיע לבית החולים), אך נפטר כתוצאה מהלם תת-נפחי שנגרם בדקירתו בבטנו וניקוב המעי;

תמצית טיעוני התביעה

עמוד 2

1. התביעה הציגה שני סוגי ראיות, ישירות (אמרות המשיבים ואחרים) ואובייקטיביות-נסיבתיות, וטענה לאחריותם המלאה של שני המשיבים למות המנוח, מכח דיני השותפות והגדרתה של עבירת הרצח תוך ביצוע עבירה וכדי להבטיח המלטות.

2. ראיות ישירות - אמרות מעורבים ועדים:

א. המשיב 1 הודה בחקירתו במיחוס לו, שחזר את המעשים, וקשר את המשיב 2 לאירוע. בהמשך התפתחה גרסתו והוא מסר שגם המשיב 2 דקר את המנוח ו/או שרק המשיב 2 דקר אותו;

ב. המשיב 2 שמר בחקירותיו על זכות השתיקה והכחיש את המיחוס לו;

ג. אחמד, מוחמד ועודה תיארו בהודעותיהם את התכנון המוקדם ואת מהלך הביצוע, והפלילו את המשיבים 1 ו-2 במעורבות במעשים. השלושה עצורים ברש"פ והוגש נגדם כתב אישום;

ד. המנוח בגרסתו תאר שני אנשים עם סכינים ושמי שדקר זה מי שהאב הוריד לו את רעלת הפנים;

ה. אחיו של המנוח, מחמוד דיאב, תאר ששני אנשים נמלטו מהזירה ועלו לרכב הונדה סיוויק. גם אחיינו של המנוח אחמד דיאב תאר שני רעולי פנים שהחזיקו סכין ונמלטו מהמקום ברכב לבן שאת מספרו רשם;

ו. אביו של המנוח, אשר נפטר בינתיים ללא קשר למקרה, מסר ששני רעולי פנים ניגשו לבנו כשלאחד היה סכין, הם דרשו את התיק. אחד מהם התעמת פיזית עם המנוח והכניס את ראשו לרכב, והוא הסיר לו את רעלת הפנים. התוקפים ריססו גז מדמיע וברחו;

3. ראיות אובייקטיביות-נסיבתיות:

א. על קורת הסקודה אותר כתם דם ובו דמו של המשיב 1 בתערובת עם דם המנוח, כפי שהעלתה בדיקת דנ"א. זאת, בהתאמה לדברי המשיב 1 שאמר שנפצע בגבתו ואף צילם את הפצע ופרסם אותו בפייסבוק;

ב. רכב המזדה של המשיב 1 תועד נכנס ויוצא מהשטחים במועדים הרלבנטיים;

ג. רכב ההונדה נמצא כשהוא שרוף;

ד. איכון סלולרי של המשיב 2 מצביע על מסלולו מתחילת האירוע עד נתיב ההימלטות;

ה. פלטי שיחות של המשיב 2 מלמדים על קשר טלפוני בינו לבין שאר המעורבים בפרשה.

ו. חוות דעת פתולוגיות מטעם פתולוג הרש"פ ומטעם ד"ר קוגל, מנהל המכון לרפואה משפטית, קושרות בקשר סיבתי את מותו של המנוח לדקירתו בבטנו. עוד מזכירה התביעה, כי אפילו טיפול רפואי מוטעה שגרם למות המנוח, ובלבד שנעשה בתום לב ובידיעה ומיומנות רגילות, אינו מנתק את הקשר הסיבתי הנ"ל;

4. אחריותם של שני המשיבים לרציחתו של המנוח:

א. עבירת רצח תוך ביצוע עבירה או כדי לאפשר הימלטות כללה שני רכיבים: נטילת חלק בעבירות המקור, ומודעות לאפשרות גרימת התוצאה הקטלנית ויסוד נפשי של אדישות ביחס אליה. חזקה היא שמי ששותף לביצוע שוד באמצעות סכין מוחזק כמודע לאפשרות התרחשות התוצאה הקטלנית, אף אם לא נטל בה חלק פעיל;

ב. תיקונו של החוק לא עתיד להקל על המשיבים, שכן המתתם את המנוח במהלך מעשי השוד נלכדת במילותיו של סעיף 301א(א)(2) לחוק, הקובע כי המתת קורבן "במטרה לאפשר ביצוע עבירה אחרת או להקל את ביצועה, או במטרה להסתיר את ביצועה של עבירה אחרת, או לאפשר הימלטות מן הדין לאחר ביצוע העבירה האחרת" היא רצח בנסיבות מחמירות שעונשו מאסר עולם (תיקון 137 לחוק העונשין, תשע"ט-2019, שפורסם ביום 10.01.19 ותחולתו שישה חודשים לאחר פרסומו. אם יורשע אדם בעבירה שנעברה בטווח הביניים, כבעניינו, "יחול על העניין החיקוק המקל על העושה", לפי סעיף 5 לחוק);

ג. כך בוודאי בענייננו, שכן המשיבים היוו את ה"מעגל הפנימי" של מבצעי העבירה, והמשיב 2 היה מיוזמיה ובהמשך הנהיג אותה;

5. כנגד שתי טענות שהעלתה ההגנה:

א. מחדל מעריכת בדיקת התאמה בין סכין שנמצאה בזירת האירוע לבין פצעי הדקירה: סכין זו לא נבדקה כיון שלא נמצאו עליה ממצאים פורנזיים. אין זו הסכין המגואלת בדם שנשא המשיב 1 השליך במקום לא ידוע כשנמלטו הקושרים מהמקום;

ב. תוצריו של תרגיל חקירה של האזנה לשיחה בין אחד לבין עודה: ההגנה טוענת שבדברים שנאמרו, שמלמדים על תיאום גרסאות, יש כדי לנקות את המשיב 2 ממעורבות במעשה ואף מהימצאותו בזירה; ואילו התביעה טוענת שהדברים שנאמרו מלמדים שהשניים רואים בעצמם חלק מחבורת הקושרים ומסבכים גם את המשיב 2, מה-גם שמשיב זה אוכן במקום ובזמן הרלוונטיים, ופלטי שיחות מלמדים על התקשרויות בינו לבין העדים;

תמצית טיעוניו של המשיב 1:

1. משיב זה מודה כי היה מעורב באירוע ונשא עמו סכין כשהוא מנסה לגנוב את תיקו של המנוח. בהתאם, הודיע המשיב על הסכמתו לקיומן של ראיות לכאורה לעניין ניסיון שוד מזויין בצוותא, אך טען כי אין ראיות לכאורה

לעניין עבירות הרצח ושיבוש מהלכי משפט: לדבריו, לא הוא שדקר את המנוח, ומשקיבלה המאשימה את דבריו - למעט עניין זה - צריכה היא לקבל את גרסתו בשלמותה;

2. במהלך חקירותיו אמנם הודה המשיב, שחזר את מעשיו ולכאורה מסר פרטים מוכמנים, אך צפייה והאזנה לתיעודי החקירות מעלה כי לא ידע כלל את פרטי האירוע שבמחלוקת, לא מסר אלא קיבל מחוקריו פרטים מוכמנים, וגם בעת השחזור היה זה חוקר שהראה למשיב כיצד נדקר המנוח, ולא ההיפך;

3. המשיב גם מכחיש קשר בין הדקירות לבין המנוח, שהגיע לבית החולים במצב טוב יחסית ואף שוחח עם קרוביו ומסר הודעה לשוטר, ורק בחלוף חמש-עשרה שעות מקבלתו לבית החולים נפטר;

תמצית טיעוניו של המשיב 2:

1. המשיב שולל את עצם מציאותו במקום וכל קשר לאירוע הנטען.

2. המשיב 1, שמפליל-לכאורה את המשיב 2, אינו אמין ובדבריו פרוכות ברורות על פני הדברים: המשיב 1 אמר שבמהלך האירוע פצע בטעות גם את המשיב 2 - אך אין כל פצע כזה; המשיב 1 לא ידע אפילו את שמו של המשיב 2, כעולה מתיעוד השחזור בו שאל לשמו של המשיב 2.

3. המעורבים האחרים שהפלילו-לכאורה את המשיב 2, מסרו שהוא לא היה מעורב בדקירות שדקר המשיב 1, אלא התערב באירוע לאחר הדקירות, כדי לחלץ את המשיב 1 מלפיתתו של המנוח; אחדד אמר שהמשיב 2 נתן למשיב 1 מקל ולא סכין; ובתיעוד תרגיל חקירה בו התאפשר לאחמד ולעודה לדבר ללא פיקוח, עולים תיאום גרסאות וניקוי של המשיב 2 ממעורבות באירוע.

4. אין כל משקל לאיכון של המשיב בזירת האירוע הנטען, שכן לא נבדקה הפריסה של אנטנות הרשת הסלולארית, ולא ניתן לדעת אם לא היה המשיב באותה עת בבית אמו המתגוררת אף-היא בטול כרם.

5. לא הוכח קשר סיבתי בין הדקירות לבין מות המנוח, שכן ההסתברות למוות כתוצאה מרשלנות רפואית היא ממשית.

6. לא הוכחה מודעות המשיב, ולו ביחס של אדישות, לנסיבות שהובילו למות המנוח.

סקירת הראיות:

אמרות מעורבים ועדים:

1. כאמור לעיל, המנוח מסר את גרסתו לשוטר בעודו מאושפז בבית"ח. בהודעתו מסר כי בסמוך לשעה 08:30 הוא יצא מביתו עם אביו ובשעה שהם ישבו ברכב ותקפו אותו שני אנשים שניסו לשדוד אותו, באמצעות סכינים. הם היו רעולי פנים עם מסכה שחורה. במהלך האירוע אביו הוריד את הרעלה והוא הצליח לראות את הפנים של

התוקף. הודאה זו כשרה לכאורה כראיה עצמאית על-אף מותו של המנוח, כדין אמרת קרבן עבירת אלימות לפי סעיף 10 לפקודת הראיות.

2. גם את אמרת האב בחקירתו ניתן יהיה להביא בפני בית המשפט לפי סעיף 10(1) לפקודת הראיות, אך לא אתן לה משקל ממשי בשלב זה של הערכה לכאורית של הראיות, ודי בכך שדבריו אינם סותרים את הידוע.

3. בני משפחת המנוח אשר יצאו מביתם בעקבות המתרחש מסרו אף הם הודעותיהם ברש"פ ולאחר מכן במשטרת ישראל. אחיינו של המנוח, אחמד דיאב, מסר כי הוא ישב במרפסת הבית שמשקיפה על החניה והבחין ברכב לבן שעמד בצומת מול הבית. לאחר שסבו ודודו יצאו מהבית לרכבם הבחין בשני רעולי פנים שאחד מהם החזיק בסכין ועמדו לצד הרכב בצד של הנוסע. הוא העיר את דודו מחמוד ורץ החוצה, צעק על רעולי הפנים והם התחילו לרוץ. הוא רץ אחריהם בכביש הראשי והבחין שעלו לרכב הלבן שאת מספר הרישוי שלו העביר למשטרה. מחמוד דיאב, אחיו של המנוח, מסר בהודעותיו כי ביום האירוע אחמד אחיינו העיר אותו בצעקות הוא רץ לחניה וראה שני חשודים רצים הם עלו לרכב הונדה סיוויק לבן עם לוחית זיהוי ישראלית וברחו. הם רשמו את מספר הרישוי והעבירו אותו למשטרה הפלסטינית.

4. מוחמד עמרי מסר כי הוא נכח בעת תכנון השוד בבית הקפה של אחמד אבו בכר, ביחד עם אחמד אבו בכר, עם המשיב 2, אשר הביא שלוש רעלות פנים ומקל שחור ועם אדם נוסף שאינו מכיר מטייבה. העד הצטייד ברכב הונדה אותו רכש מאיהאב אלסעדי, והגיע לטו לכרם עם גיסו אחמד עודה. ברכב ההונדה נסעו העד, המשיב 2 והאדם השלישי. ברכב BMW נסעו אחמד אבו בכר ואחמד עודה והמתינו להם במחסום ג'בארה. המשיב 2 כיוון אותו בנסיעה למקום החלפת הכספים ומשראו שהוא סגור נסעו לבית מגוריו של החלפן. בהגיעם לבית ירד המשיב 2 מהרכב ביחד עם האדם הנוסף. המשיב 2 לקח גז פלפל והאחר לקח מקל. לפני שירדו אמר המשיב 2 למשיב 1 שאם הקרבן יתנגד שלא יתן לו מכות לכיוון הראש או מקום שיכול למות אלא שייתן לו לרגליים על מנת לשחרר את התיק ושהם לא רוצים להסתבך. בהמשך עלו השניים בריצה לרכב והמשיב 2 שאל את האדם הנוסף מה דקרת אותו. אותו בחור השיב כי דקר את המנוח 3 פעמים ביד כדי שיעזוב את התיק, ושהוסרה המסכה מפניו. על בגדיו של המשיב 2 ועל ידו הימנית היה דם והתברר שהאדם הנוסף דקר אותו בטעות במהלך האירוע (הודעה ברש"פ מיום 19.11.18, ובמשטרה ביום 9.12.18). העד מסר כי החזיר את הרכב לאיהאב אלסעדי ואמר לו להחליף את לוחיות הרישוי, אולם בהמשך התקשר אליו אחמד אבו בכר ואמר לו שהחלפן נפטר, וביקש ממנו למחוק את התכתובות ביניהם (הודעות ומסנג'ר) ולהיפטר מהרכב. העד חזר ולקח את הרכב עם אחמד עודה ויחד הציתו את הרכב. בהודעתו במשטרה אישר את הגרסה שמסר ברש"פ (הודעה מיום 9.12.18), השתתף בהובלה והצבעה (קרב 142) וכן בעימות עם המשיב 2. במסגרת העימות מסר העד כי הוא ואבו בכר באו למשטרה על מנת להציל עצמם "מהסיפור של הדם", "אנחנו לא רוצים ללבוש את התיק של הדם, אנחנו באנו לגנוב לא לרצוח". העד לא זיהה את המשיב 1 במסדר זיהוי תמונות.

5. העד אחמד אבו בכר מסר כי הוא תכנן ביחד עם המשיב 2 ואחר את ביצוע השוד, שבתחילה לא בוצע בשל מעצרו של האחר. בהמשך יצר קשר העד עם מוחמד עומרי, אשר הגיע עם אחמד עודה ודאג לרכב. בבוקר יום 15.11.18 הגיעו לבית הקפה מוחמד עומרי ואחמד עודה עם רכב ההונדה, והמשיב 2 הגיע עם אדם מטייבה, כשברשותם תיק עם רעלות שחורות, אלה שחורה ובגדים. שני האנשים נסעו ברכב ההונדה עם מוחמד עומרי, והעד נסע עם אחמד עודה ברכבו מסוג BMW לאזור ג'בארה על מנת לחכות להם. התפקיד של המשיבים היה לתקוף את החלפן עם האלה ולרסס אותו בפלפל, והתפקיד של עומרי היה להבריח אותם. המשיבים סיפרו לו

כי לא עלה בידם לשדוד את תיקו של המנוח בשל התנגדותו והמשיב 1 אמר שהוא דקר אותו 3 דקירות ביד והם נמלטו. המשיב 2 כנראה קיבל מכה מהמשיב 1 ונפצע. הוא ראה כתמי דם על הבגדים שלהם וביקש מהם להתפטר מהבגדים. הם השליכו את בגדיהם ואת הסכינים באזור כפר צור. בהמשך ביקש העד ממוחמד עמרי להיפטר מהרכב והוא הצית אותו (הודעה ברש"פ מיום 19.11.18). בחקירתו במשטרה שמר בתחילה העד על זכות השתיקה ובהמשך אישר את נכונות הודעתו ברש"פ, תאר את תכנון השוד ומהלכו וזיהה את המשיב 1 במסדר זיהוי תמונות (הודעה מיום 9.12.18, מסמך 68).

6. העד אחמד עודה מסר כי היה שותף לתכנון השוד בבית הקפה של אחמד אבו בקר, ביחד עם גיסו מוחמד עומרי ועם אבו בכר, המשיב 2 ואדם נוסף, אשר הביאו מסכות פנים ואלה. גיסו של העד הצטייד ברכב הונדה עם לוחית זיהוי ישראלית, ונסע עם המשיב 2 ועם האדם הנוסף ברכב ההונדה, בעוד העד נסע עם אחמד אבו בכר מרכבו מסוג BMW לאזור ג'בארה. בהמשך הוא ומוחמד עמרי הציתו את רכב ההונדה (הודעה ברש"פ מיום 19.11.18). בהודעתו במשטרה אישר העד את הגרסה שמסר ברש"פ (הודעה מיום 9.12.18) אולם מסר כי הוא רק המתין עם אבו בקר, לא ידע מה עומד לקרות, וגיסו הוא שהיה מעורב ובסוף הצית את הרכב. העד זיהה את המשיב 1 במסדר זיהוי כמי שעלה לרכב המילוט ביחד עם המשיב 2, וביצע עימות מול המשיב 2 אשר לא הגיב.

7. במסגרת תרגיל חקירה שוחחו אחמד עודה ואודות חקירתם ומעורבותם באירוע, דיברו על כך שהם לא קשורים לאירוע ושצריך להגיד מה שאמרו ברשות הפלסטינית (מ.ט. 351 עמ' 7 ש' 22). נאמר ש"הישראלי" דקר את האיש בסכין, ובהמשך נאמר "אנחנו ירדנו מהרכב, ראיתי אותו בדרך ודקרתי אותו שלוש פעמים...אומר לי היא קלה. האיש מת, אומר לי קלה, בכבוד אחיותי אומר לי קלה. דקרתי אותו לגמרי. כוס אוכתו. סרט אחו מניוקי" (עמ' 9 ש' 18-21).

8. אמרות מסבכות של המשיבים עצמם שנאמרו לאחרים:

א. עוידה אחמד מסר שהמשיב 2 הציע גם לו להשתתף בשוד והוא סרב;

ב. שביטה בהאדין, עצור אשר שהה במעצר עם המשיבים 1 ו-2, מסר כי המשיב 2 כעס על המשיב 1 שערב אותו במעשים. המשיב 2 צעק למשיב 1 שיודה שהוא עשה את הכל והמשיב 1 שתק ולא השיב לו. המשיב 1 סיפר לעד שהוא והמשיב 2 היו מעורבים במקרה, עם עוד שניים מהשטחים, הוא אמר שהוא (המשיב 1) דקר את המנוח ביד ושהמשיב 2 דקר את המנוח;

ג. יוסף אבו עטיה, אסיר בכלא הדורים וחברם של המשיבים, מסר למשטרה כי המשיב 1 הודה בפניו בדבר מעורבותו בשוד, וכי המשיב 2 מסר לו שהמשיב 1 סיבך אותו בגלל שהשוד לא צלח (מסמך 78);

9. כן מצויות בחומר הראיות עדויות של בעל רכב ההונדה ושל עד שאישר את קיומו של מפגש הקושרים בבית הקפה לפני צאתם לביצוע השוד בבית הקפה עובר לשוד (איהאב אלסעדי ואסלאם געים).

ראיות אובייקטיביות:

עמוד 7

א. המשיבים 1 ו-2 עמדו בקשר טלפוני ביום 12.11.18 במספרים 054-6176658 (משיב 1) ו-054-8374582 (המשיב 2), ובימים 14 ו-15 לנובמבר 2018 במספרים 050-3741533 (משיב 2) ו-054-6176658 (משיב 1). טלפון נוסף בו עשה שימוש המשיב 2 לשיחות עם המשיב 1 ביום 16.11.18 הוא 050-343686;

ב. המכשיר של המשיב 2 אוכן ביום 14.11.18 בניצני עוז וביום 15.11.18 בשעה 12:18 בצומת קאסם. המכשיר של המשיב 1 אוכן ביום 15.11.18 בשעה 07:35 בסמוך ליד חנה, בשעה 08:12 ו-08:14 בסלעית. האיכון הבא הוא בשעה 09:22 ליד תורן של פלאפון ניצני עוז;

ג. מספר נוסף שהיה ברשות המשיב 2 הוא 056-9510091 (חברת סלולר פלסטינית) אשר רשום בבעלות אמו, וממנו בוצעו התקשרויות לאחמד מיום 13.11.18 עד ליום 15.11.18 בשעה 19:38, התקבלו שיחות מאחמד בימים 10.11.18 ועד ליום 18.11.18, והתקבלו שיחות מאחמד ביום 15.11.18 בשעה 08:33 וממוחמד בשעה 08:34;

ד. מכשיר טלפון זה אוכן ביום 15.11.18 בשעה 07:10 בטול כרם אירתאח שכונת קסאם, ואילו בשעה 08:33 ו-08:34 אוכן בסואנה רח' פרעון טולכרם כיכר השלום. בשעה 08:52 אוכן המכשיר לאחרונה בכפר צור;

11. מבדיקת מעבדת מז"פ ומעבדה ביולוגית עלה כי ברכבו של המנוח נמצאו שרידי DNA של המשיב 1 על מסגרת דלת ימין קדמית חלק אחורי תחתון. בחקירתו של המשיב 1 מסר הלה כי במהלך האירוע נפצע בגבה, והציג לחוקר מירון שרעבי תמונה של הפציעה בגבה שהעלה לפייסבוק (צולמה). פציעה זו טופלה על-ידי רופא בבוקר שלאחר האירוע ביום 16.11.18 (עדות הרופא ומסמך רפואי).

12. על סכין בעלת ידית שחורה שנתפסה ביום האירוע בזירה והועברה לבדיקה בישראל לא נמצאו שרידי דם. כיון שכך, ההימנעות מביצועה של בדיקת התאמה של הסכין לפציעות המנוח סבירה ביותר ובוודאי שלא ניתן לראות בה מחדל חקירתי מהותי.

13. בבדיקת מצלמות האבטחה בתחנת הדלק בכפר סור (צור) ביום 15.11.18 בשעה 09:55 (שעה מתוקנת 08:45) נצפו רכב הונדה מ.ר. 1370717 אשר תועד על ידי אחמד עמאר דיאב בזירת האירוע, ובו נוהג מוחמד עומרי (אדם מזוקן בשם "תמנון") ולידו אדם נוסף שלא ניתן לזהותו, וכן נצפה רכב BMW לוחית זיהוי 6525191 בו נהג אחמד אבו בכר ולידו ישב אדם נוסף שלא ניתן לזהותו (תקנט 362, 178). הרכב נתפס ע"י ברשות הפלסטינית ביום 19.11.18 בכפר ארתאח והועבר לבדיקה בישראל (תעה 306), בה נמצאו בדלי סיגריות הנושאים פרופיל גנטי בר השוואה שאינו שייך למשיבים 1 ו-2. בהמשך נמצאה השוואה לאחמד אבו בכר (שלב 260).

אמרות המשיב 1 בחקירה:

14. קשר טלפוני בין המשיבים: המשיב 1 עומת עם מחקרי התקשורת המפורטים לעיל, ואישר קיומו של קשר טלפוני עם המשיב 2, אשר היה מתקשר אליו ממספרי טלפון שונים.

15. תכנון השוד ודקירת המנוח:

א. המשיב 1 מסר בהודעתו במשטרה מיום 26.12.18 כי תכנן עם המשיב 2 לשדוד תיק מחלפן כספים בטול כרם. הוא נפגש עם המשיב 2 בבית קפה ולמחרת נסע עם המשיב 2 ואדם נוסף ברכב הונדה לבית החלפן והמתינו לצאת החלפן מביתו;

ב. המשיב 1 והמשיב 2 ירדו מהרכב וניסו לגנוב את התיק בו אחז בנו של החלפן. התיק היה מזוודה שחורה עם חבל ארוך, והבן של החלפן לא שחרר אותה וניסה להוריד למשיב 1 את הרעלה. המשיב 1 אחז לטענתו במקל והמשיב 2 אחז בגז מדמיע אותו ריסס על החלפן ועל בנו. לטענת המשיב 1 לא היה לו קשר למות המנוח שכן החזיק רק במקל. לאחר שעומת עם החוקרים על כך שהם יודעים שהוא התעמת עם המנוח ודקר אותו בסכין, אמר המשיב 1 כי דקר את המנוח בידיים ולא הרג אותו, את הסכין זרק בהרים איפה שזרק את הבגדים. למשיב 2 היתה סכין בצבע כסף שנפלה בזירה, ולעד היתה סכין מטבח ובידית היה טייפ צהוב. המשיב 1 הדגים במהלך החקירה כיצד עמד לצד הרכב, היכן עמד המשיב 2 וכיצד פגע ביד המנוח כאשר דלת הנוסע מעט פתוחה;

ג. בחקירות שלאחר מכן מסר המשיב 1 כי דקר את המנוח בידיים, לא בפנים ולא בבטן, כיוון שפחד שהוא יוציא עליו נשק וכיוון שרצה לקחת את התיק. בשלב מסוים כשהמנוח ניסה למשוך לו את המסכה הוא לא ראה אבל המשיך לדקור. המשיב 2 ריסס אותם בגז מדמיע ואז היתה לו ההזדמנות וכנראה שדקר את המנוח בבטן;

ד. בחקירה מיום 27.12.18 הודה המשיב 1 כי דקר את המנוח 2 דקירות בבטן, אך טען שכך קרה בזמן שלא ראה כלום כי הרעלה היתה על פניו והמשיב 2 ריסס עליו גז מדמיע;

16. ההמלטות: לאחר האירוע הם נסעו למחסום ג'בארה ושם עלו על רכב BMW, בו נסעו רעולי פנים שלקחו אותו ואת המשיב 2 לרכב שלו. המשיבים יצאו ממחסום ג'בארה והמשיב 1 הסיע את המשיב 2 לביתו בכפר קאסם.

אמרות המשיב 2 בחקירה:

17. המשיב 2 עומת עם מחקרי התקשורת המפורטים לעיל ועם ההודעות נגדו ושמר על זכות השתיקה. בעימותים עם המעורבים לא הגיב המשיב 2 לנאמר.

מותו של המנוח נגרם מהדקירות (למצער מדקירה חודרנית אחת בבטנו):

18. המנוח נפטר בבית החולים ביום 15.11.18 בשעה 23:20, תיקו הרפואי ותעודת פטירה מצורפים לתיק

החקירה, והרופאים שטיפלו בו כלולים בין עדי תביעה.

19. מעיין בדו"ח פתולוגי של הרשות הפלסטינית מיום 16.11.18 עולה כי לבקשת הפרקליטות בשכם התכנסה וועדה רפואית ברשות הרופא ריאן אל עלי, היועץ לפתולוגיה והמנהל של המכון הפתולוגי במשרד המשפטים ביחד עם שני חברי הוועד, ד"ר נוח חמדאן המומחה לפתולוגיה וד"ר מוחמד שלבי המומחה בפתולוגיה (עדי תביעה 5, 6 ו-7), וביצעה בדיקה חיצונית ונתיחה לגופה על מנת לברר את עילת המוות. נמצא כי דקירה מכלי חד בעל צד חד אחד גרמה לשני חתכי דקירה במעיים הדק, ולדימום בתוך המעיים שהוביל לשבץ מדמם ולמות המנוח. בנוסף נמצאו בגופת המנוח פצע דקירה בקרקפת הראש שהמשיך לפצע חתך בקדמת הראש, חבורות ביד ימין ופצע דקירה בכתף ימין, ופצע דקירה בזרוע שמאל.

20. מחוות דעתו של ד"ר חן קוגל מיום 22.1.19 עולה כי הועברו לעיונו תרגום חוות דעת המכון הפלסטיני לרפואה משפטית ותמונות מהנתיחה, וכי מעיין בתמונות עולה שלמנוח שני פצעי דקירה בבטן משמאל, אשר אחד מהם חדר לחלל הצפק ופגע בלולאות מעי. פצע דקירה בכתף ימנית חדר עד לשכבת השריר ולא גרם נזק משמעותי. פצע חתך במצח לא גרם לנזק משמעותי, ופצע חתך באמה השמאלית גרם לחיתוך כלי דם, גידים ועצבים. פצע זה יכול להתיישב עם פצע הגנה. בעת הנתיחה נמצאו בחלל הצפק 2.5 ל" דם וכן מעיים נפוחים ונמקיים. בנוסף נכתב כי תחת שכבת האנדוקרד של הלב נמצאו שפכי דם. מכאן מסכים המומחה עם הערכת הרופאים הפלסטינים כי המוות נגרם כתוצאה מהלם תת נפחי בשל איבוד דם בעקבות פצע הדקירה בבטן אשר ניקב לולאת מעי.

21. מכאן, כי קיימות ראיות לכאורה לכך שמותו של המנוח נגרם כתוצאה מדקירתו בבטנו. ב"כ המשיבים העלו טענות בעלמא אודות טיפול רשלני במנוח אשר הביא לניתוק הקשר הסיבתי בין אירוע הדקירה לבין מותו של המנוח, ואציין כבר עתה כי טענות אלה נדחות על ידי בהיעדר כל תימוכין לכך.

ממצאים ומסקנות:

1. עדותו של המשיב 1 עתידה להיות ראיה מרכזית נגד המשיב 2. ייתכן שגרסתו איננה מושלמת, ואין זה כמובן מקרה נדיר - בכל יום ויום נתקלים בתי המשפט בעדויות אשר אינן אמת צרופה, מקשה אחת של אריג טהור ואמין משפה לשפה. אין בכך כדי למנוע השתתת ממצאים על אותם חלקי עדות שנמצאו מהימנים, במקום בו ניתן לברר ולקבוע את מהימנותם של חלקים אלה בכלים הנהוגים לבחינת עדויות (סעיף 57 לפקודת הראיות; בר"ש 7576/14 **והבי נ' מ.י.** (2014) בפסקה י"ב, על הפסיקה הנזכרת שם; ע"פ 511/11 **מריסאת נ' מ.י.** (2012); ע"פ 5232/10 **אבו ג'ומעה נ' מ.י.** (2012) בפסקאות 23-24; ע"פ 5008/10 **פלוני נ' מ.י.** (2011); ע"פ 6929/06 **פלוני נ' מ.י.** (2008); ע"פ 6295/05 **וקנין נ' מ.י.** (2007) בפסקה 40 לדברי הש' פרוקצ'יה; ע"פ 10596/03 **בשירוב נ' מ.י.** (2006); ועוד).

2. מכל מקום, לא הגיעה השעה להעמיק חקור במהימנותו של המשיב 1, שהלא קיומן של ראיות לכאורה, לצרכי מעצר עד תום ההליכים, נקבע לפי המבחן של "אם נאמין": "אם נאמין לראיות התביעה, האם יהא בהן כדי לחייב את המסקנה שהעורר ביצע את המעשה המיוחס לו?" (בש"פ 215/19 **סלאימה נ' מ.י.** (2019); בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מ.י.**, פ"ד נ(2) 133, 163-167 (1996)). ובמילים אחרות - שופט המעצרים אינו

אמור להכריע בשאלת מהימנותם של עדים, דבר הנעשה בהליך העיקרי, כאשר עליו לבחון את חומר החקירה "על פניו", ולהתרשם מהפוטנציאל הראייתי הטמון בחומר חקירה זה (בש"פ 5899/12 **כנעאני נ' מ.י.** (2012)). זאת ככלל, בכפוף לכך שלא נתגלו פירוכות מהותיות וגלויות לעין, המצביעות על חולשה של ממש בתשתית הראייתית לכאורית (בש"פ 2751/18 **אבו עסא נ' מ.י.** (2018)): הסניגורים המלומדים עמלו כדי לאסוף סתירה מפה ותמיהה משם, אך לא עלה בידם להראות פרכה מהותית שבכוחה לחורר את מארג הראיות.

3. פשיטא, שדברים אלו יפים גם לעניין גרסאותיהם המפלילות של שלושת המעורבים האחרים.
4. התפתחותה של גרסה ואף קיומן של הבדלי גרסאות של עד, אינם שוללים את האפשרות להסתמך על דבריו בשלב זה, אם קיים הפוטנציאל של סיכוי סביר להוכחת האשמה בתיק העיקרי (בש"פ 1366/17 **אלזיאדנה נ' מ.י.** (2017); בש"פ 5437/14 **קובין נ' מ.י.** (2014)).
5. ברור למדי שהמשיב 1 ניסה להקטין את חלקו במעשה, תופעה ידועה ונפוצה, אך עיקר גרסתו נותר יציב מאמרה ראשונה עד אחרונה והוא לא התכחש לו.
6. המשיב 1 הודה בחקירותיו כי הצטייד בסכין מבעוד מועד לביצוע השוד, וכי אחז בסכין עת ירד מהרכב לביצוע השוד. יתר על כן, הודה המשיב 1 בחקירותיו כי דקר את המנוח על מנת לאפשר את ביצוע השוד: לסכל אפשרות של עשיית שימוש בנשק מצד המנוח וליטול את התיק ובו כסף מזומן. אכן, החוקר הוא שאמר למשיב 1 שהמנוח נדקר בבטנו, אך המשיב מסר פרטים מוכמנים משמעותיים וכבדי-משקל כגון דקירת המנוח מספר דקירות בידו, כי המנוח הסיר לו את כיסוי הפנים, וכי נעשה שימוש בגז פלפל במהלך השוד.
7. אין מחסור בתמיכות משמעותיות לגרסת המשיב 1, שנסקרו לעיל, ובהן:
 - א. התוודותו של המשיב 1 בפני כלוא אחר, שאיננו איש מרות, כשבה הפליל את עצמו ואת המשיב 2 (בהאדין);
 - ב. הודעות הקושרים הנוספים מוחמד, אחמד ועודה;
 - ג. התאמת תיאורו את מהלך האירוע לתיאורו של המנוח ולדברי אחיו ואחינו של המנוח.
 - ד. דמו של המשיב 1 שנמצא על רכב הסקודה בו ישבו המנוח ואביו בעת האירוע;
 - ה. זיהוי רכב ההונדה כרכב המילוט בעת מעשה (על-ידי אחיינו של המנוח) ואיתורו שרוף לאחר המעשה;
 - ו. פלטי תקשורת המלמדים על הקשר האינטנסיבי בין שני המשיבים ובין המשיב 2 לקושרים האחרים;
 - ז. איכון סלולארי של המשיב 2, שממקם אותו בזירת האירוע ובמסלול ההמלטות;

ח. עדויות נוספות בדבר ניסיונו של המשיב 2 לגייס קושר נוסף (עוידה, געים) ובדבר מפגש התכנון בבית הקפה טרם היציאה לפעולה (געים);

8. אמרתיו של המשיב 1 בחקירה מלמדות על היותו מבצע עיקרי של השוד, יחד עם המשיב 2, על פעולתם המתואמת כאחד, על מודעותם לנוכחותם של סכינים וכלי משחית נוספים שהביאו עמם, על השימוש בלימות ובסכינים כדי להתגבר על התנגדות המנוח לשם ביצוע השוד ולשם הימלטות לאחר מעשה: קיבוצם של נתונים אלה מוביל ישירות להפלת שני המשיבים כאחראים למותו של המנוח.

9. חלקו של המשיב 2 אינו נופל מחלקו של המשיב 1. למעשה, שלושת הקושרים הנוספים כלל לא הכירו את המשיב 1, והמשיב 2 הוא זה שגייס אותם והוביל את תכנון השוד.

10. מול כל אלה בחר המשיב 2 למלא פיו מים ולא לספק הסבר כלשהו, שייטול את העוקץ המפליל מדברי העדים ומהראיות האובייקטיביות. זו זכותו, אך לשטר זה שובר בצדו, והדברים ידועים.

11. לפיכך, מצאתי כי **קיימת תשתית ראייתית-לכאורית מספקת למיוחס למשיבים.**

12. משקבעתי כך - נקבעות כמאלהן גם עילות מעצר שחומרתי יתירה:

א. טיב העבירות ונסיבות ביצוען מעידים על מסוכנות חמורה לציבור, אף מעבר למסוכנות הסטטוטורית הקבועה בדין. לגבי המשיב 1, יש להוסיף את נטייתו לאימפולסיביות ולתוקפנות [חוות דעת מיום 08.07.19], ולגבי משיב 2, יש להוסיף את עברו הפלילי שכולל עבירות אלימות;

ב. פעולות השיבוש שביצעו המשיבים, הימלטותם לאחר מעשה והאפשרות העכשווית והעתידית להימלט לשטחי הרש"פ, מבססות את עילת השיבוש. לגבי משיב 2, יש להוסיף את הרשעותיו הקודמות בעבירות של הפרת הוראה חוקית ובריחה ממשמורת חוקית;

עותקי ההחלטה יועברו לב"כ הצדדים והדין יתחדש במועד הקבוע, 28.10.19

ניתנה היום, כ"ו תשרי תש"פ, 25 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.